
21

Jak se Aleš uzdravil

Jelikož jsme skončili se zařizováním klubovny, dohodli jsme se my tři, Čenda, Mírek a já, že to musíme nějak oslavit a taky oznámit Alešovi.

Náš tlustý vůdce se totiž konečně zbavil všech zaživacích obtíží a dostavil se do školy. Samozřejmě, že se nás hned ptal na naši klubovnu.

„Předpokládám,“ řekl, „že zatímco jsem byl nemocný, nehnuli jste ani prstem. No ale nevádí. Během své nemoci jsem vymyslel několik vynikajících plánů, co všechno s kůlnou uděláme, aby z ní byla opravdu slušná klubovna. Bude nás čekat spousta práce, ale počítám, že když nebudete líní a budete mě poslouchat, tak do tří týdnů je klubovna hotová.“

„Chachá,“ pravil Čenda.

„Chachá,“ pravil Mírek.

„Chachá,“ pravil jsem i já a Aleš si nás nedůvěřivě prohlížel.

„Co to má znamenat? Zase pokus o vzpouru?“

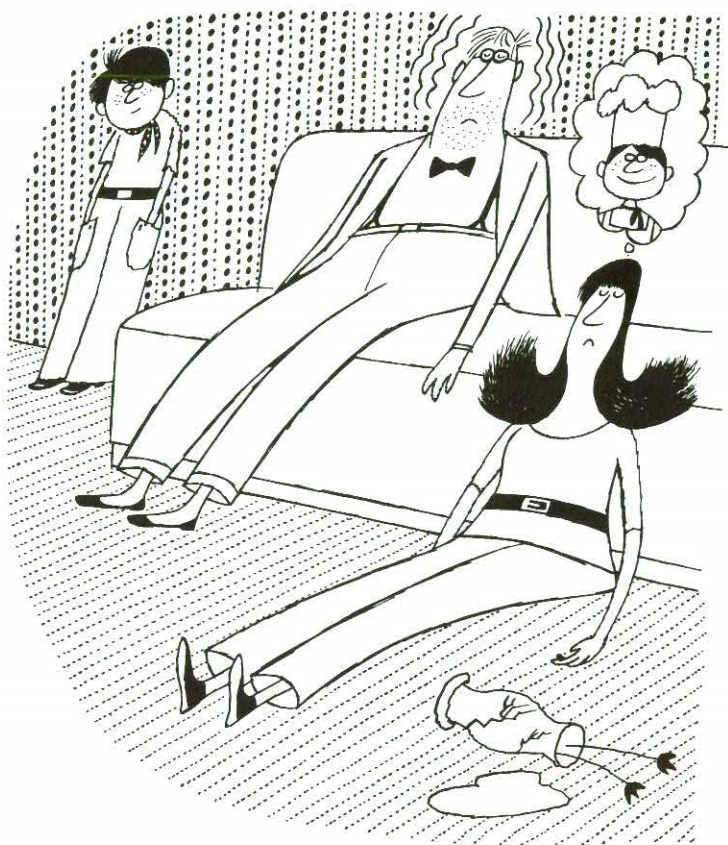
„Ó, nikoliv, vůdče,“ pravil šaškovsky Čenda, „přišlo nám ale k smíchu, jak vážně jsi mluvil o své strašné nemoci.“

„Nehledě k tomu,“ skočil jsem Čendovi do řeči, „že všechny své plány si můžeš, Aleši, strčit za čepici, protože klubovna je už hotová.“ Aleš zamrkal.

„Fakticky?“

„Čestný slovo,“ řekl vážně Mírek.

Aleš zakroutil hlavou a kroutil s ní ještě dlouho, neboť si v ní nejspíš nedokázal srovnat, jak jsme mohli klubovnu udělat bez jeho geniálních plánů a neustálého komandování.

Začal vzpomínat, co všechno bylo třeba v klubovně udělat, začal se vyptávat, a když jsme mu jeden přes druhého potvrzovali, že to všechno, ale úplně všechno je hotový, prohlásil nakonec s posledním zbytkem nedůvěry, že se po škole půjde s námi na místě přesvědčit.